

Silvia*

Silvia (45) is een moeder van twee kinderen. Ze heeft een zoon van 14 jaar en een dochter van bijna 11 jaar. Zij woont al 26 jaar samen met haar partner. Haar zoon is uithuisgeplaatst en heeft binnen Gastenhof Roermond en Urmond gezeten. Sinds kort zit haar zoon op een gesloten afdeling.

“Ik ben een moeder van een jongen met een heel complexe gedragsstoornis. Toen hij geboren werd dacht ik al: dit is een speciaal kind; dat kan niet anders. Wat doet dit met een moeder? Heel veel. Mijn leven draaide alleen om mijn zoon. Waardoor ik dus ook niet werk. Ik heb wel gewerkt, maar ik kreeg het niet gecombineerd met de complexe gedragsstoornis van mijn zoon. Uiteindelijk werd ik afgekeurd via de WIA omdat ik drie jaar in een burn-out zat en er niet uitkwam.

Uiteindelijk heb ik gezien dat ik ook voor mijzelf moet zorgen. Ik ben langzaam op aan het krabbelen. Ik ben op zoek naar rust en stabiliteit. Wanneer het niet goed gaat met een kind dan gaat het toch ten koste van jezelf. Nadat mijn zoon uit huis was geplaatst, kwam ik een beetje tot mijzelf. Ik ging nadenken over wat mijn hobby's zijn; wat ik kan en wat de arbeidsmarkt voor mij in petto heeft, maar zo ver ben ik nog niet. Ik ben nu één keer per week vrijwilliger in een zorghotel. Daar sta ik de mensen bij met een praatje en een spelletje omdat zij ontzettend eenzaam zijn. Verder ben ik huismoeder en vrijwilliger op school. Daar zit ik in de kindervijraad. Ik vind het heel mooi om te zien wat voor ideeën kinderen hebben en hoe zij dat presenteren. Verder wandel ik veel, alleen of met een vriendin, speel ik spelletjes met mijn dochter en probeer ik te ontspannen door te puzzelen en te hobbyen. Maar daar kom ik niet altijd aan toe, want een kind met zorg blijft toch een kind met zorg. Ik kijk af en toe Goede tijden slechte tijden met mijn dochter. Die serie zit erin, al 30 jaar. Dit heb ik vanuit vroeger meegenomen. Muziek heb ik de hele dag aanstaan. Van Limburgs, tot Engels, tot klassiek. Het heeft wel met mijn gemoedstoestand te maken. Wanneer je verdrietig bent dan raakt zo'n smartlap je wel.

Ik ben een moeder ben die vecht voor haar kinderen. Ze staan echt bovenaan. Ik zit hier nu eigenlijk als een moeder die zo hard voor mijn kinderen heeft gevochten, om te staan waar ik nu sta. Ik zou voor ieder kind vechten. Ook als ik zie welke kinderen er nog meer bij Koraal hebben gezeten. Ik ben een betrokken persoon, gevoelig, verzorgend en trek me ieder lot van een kind aan.

Ik ben ook een moeder die ik eigenlijk niet wil zijn. Ik moet tegen mijn zoon heel anders optreden dan tegen mijn dochter. Ik ben eigenlijk heel lief en zorgzaam en wil graag de harmonie bewaren. Maar als je een kind met een beperking hebt, kan dat niet altijd, die gaat snel over je grens heen. Ik liet hem snel over mijn grens heengaan en dat kan niet. Hij manipuleert heel erg dus dan moet je wel je mannetje staan. Eigenlijk wil je dat niet maar voor zijn gedrag is dat het beste. Ik ben harder geworden. Aan de ene kant is dat voor mij oké, dan lopen ze niet meer zo over mij heen. Aan de andere kant denk ik: waarom moet dat? Waarom moet je zo worden terwijl je eigenlijk niet zo wilt zijn? Ik probeer mijzelf te zijn, maar ik ben op mijn hoede.

Ik heb vanuit hulpverlening heel veel steun gehad. Met name van de jeugdzorg; een hele goede gezinsvoogd en van de begeleiders van Koraal. Vanuit mijn eigen omgeving heb ik

steun van mijn partner en mijn vriendinnen. Mijn vriendinnen kunnen mij niet helpen maar zij kunnen mij wel aanhoren en dat is fijn. Ze kunnen niets voor mij veranderen maar gewoon huilen bij een vriendin kan ook al opluchten. Ik haal ook wel kracht uit mijn vrijwilligerswerk. Nu ben ik een tijdje niet geweest omdat ik denk dat je eerst goed voor jezelf moet zorgen, voordat je een ander kan helpen. Die energie die mis je dan wel weer; de lach van een ander. Hier word ik gelukkig van. Dat is dan toch weer dat zorgzame en betrokken zijn wat naar boven komt. Dit probeer ik mijn kinderen wel altijd mee te geven. Ik vind het belangrijk dat mensen zorgzaam en medelevend zijn.

Ik ben trots op mijn partner die iedere dag naar het werk gaat. Ondanks de zorgen van onze zoon, gaat hij iedere dag toch maar weer. Trots op mijn kinderen hoe zij zich ontwikkelen op hun eigen manier. En toch ook wel een beetje trots op mijzelf. Ik sta nu toch heel erg anders in mijn schoenen dan een aantal jaar geleden. Dan denk ik: dat heb ik toch maar weer gedaan. Het voelt als een overwinning. Ik overleef het toch steeds weer en krabbel toch weer op. Ik laat het er niet bij zitten en dat had ik eerst niet van mijzelf gedacht. De buitenwereld is rot als je jouw kind uit huis laat plaatsnemen. Daar moet je een brede rug voor hebben. Mensen hebben hun oordeel heel snel klaar. Dat heb ik nu een beetje achter mij kunnen laten. Dan denk ik ja, sta maar eens voor zo 'n situatie zoals die van ons.

In de toekomst hoop ik een mooie baan te kunnen vinden die bij mij past. De zorg vind ik heel erg mooi. Ik heb heel lang gedacht om ook te gaan werken met kinderen zoals mijn zoon, maar dan niet op een leefgroep. Voor mij is dat nu nog wat te gevoelig. Gewoon als vrijwilliger of als activiteitenbegeleidster. Het creatieve vind ik ook heel erg leuk. Dus iets zoals dat of in combinatie met elkaar.

Ik kijk positief naar de toekomst. Ik sta altijd positief in het leven. Negatief bestaat bij mij niet. Ik kan ook bijna niet met mensen omgaan die alleen maar negatief in het leven staan. Dat vind ik altijd heel moeilijk. Als er iets gebeurt dan kan ik mensen ook heel snel vergeven. Ik kan niet het kwade in de mens blijven zien. Ik ben dus vergevingsgezind, maar dat is ook mijn valkuil. Bijvoorbeeld bij het straffen van mijn kinderen, dan ben ik de reden vaak binnen vijf minuten weer vergeten.

Ik kijk op tegen mensen die echt staan voor hun mening en dit waarmaken. Daar zou ik wel iets van willen meenemen. Niet dat ik dit nooit doe maar ik zou wel voor een grote groep willen spreken. Bijvoorbeeld presentaties geven als ervaringsdeskundige. Ik wil hen graag meegeven: ik heb dit ook meegemaakt en je bent niet alleen. Dat zit in mijn hoofd voor de toekomst. Je hoopt dat je iemand iets mee kan geven uit jouw eigen rugzak.

Voor de kinderen binnen Koraal heb ik uit mijzelf een levensmiddelenpakket gemaakt met hulp uit mijn omgeving. Met de dag van de zorg heb ik ook kleinigheidjes voor de begeleiders van Koraal gemaakt. Ik wil dat de zorg gewaardeerd wordt. Dat is wie ik ben. Dat is niet de strenge moeder die recht moet staan. Nee, dit is Silvia. Mijn kinderen hebben het goed. Die hebben niks te missen en dat gun ik die andere kinderen ook. Dat ben ik en daar haal ik de kracht uit. Meerdere mensen zeggen dat mijn kinderen geluk hebben met zo 'n moeder zoals ik. Mijn kinderen zien dit nog niet op deze leeftijd, maar dat kan ik hen niet kwalijk nemen. De een is een puber en de andere begint bijna te puberen.

Het hartje heb ik voor Moederdag gekregen. Ik word gelukkig van de kleine dingen in het leven. Zoals wandelen met mijn kinderen en een bloemetje van hen krijgen, een tekening krijgen of horen: mama ik hou van je. Dat zijn de kleine dingen. Dat is dan toch die

waardering die je krijgt als moeder zijnde op hun leeftijd. Het hartje hangt hier al twee jaar. Dat zijn dingen waar ik geen afscheid van kan nemen omdat het zo waardevol is.

Ik ben het niet gewend om over mijzelf te praten. Ik sta sowieso niet op één in mijn gezin, dat mag wel wat vaker. Als ik normaal over mijzelf praat dan komt het verhaal van mijn zoon eigenlijk steeds weer naar boven. Hulpverleners wijzen mij hier weleens op. Ik merk dat ik dit geleerd heb en bewust word van: 'Hey het gaat weer over mijn zoon, hup terug!' Het leven draait niet alleen maar om mijn zoon. Dit gesprek heeft mij een beetje bewustwording gegeven, want zelf denk ik bijvoorbeeld niet na over wat mijn talenten zijn. Dat zet je weer even met beide benen op de grond.'

*Silvia is een fictieve naam in verband met de privacy van deze ouder.